

tanoucích osob, leč neučinil-li tak ve formě přesné, uvedením jmen dotčených; stalo-li se tak, jako v souzeném případě, znamením, připadajícími na tyto jím míněné, avšak i na jiné od nich rozličné osoby (soukromé obžalobce), bylo soudu zkoumati, zda obžalovaný jednal t é ž u v ě d o m í, že jím v tak povšechné formě sepsaný článek může čtenářstvem býti vztahován i na jiné osoby, než na ony, které právě on (pisatel) měl na mysli. Že by soud o tomto vědomí obžalovaného byl uvažoval, nelze z rozhodovacích důvodů seznati; pouhým poukazem k tomu, že byl útok namířen na jiné osoby než soukromé obžalobce, že měl obžalovaný na mysli jiné osoby, než tyto, nedostává se vědomí, k přečinu proti bezpečnosti cti v tomto případě vyhledávanému, vyčerpávajícího rozboru; nevylučujeť úvaha, že obžalovaný měl na mysli určité od soukromých obžalobců rozličné osoby, m o ž n o s t d a l š í h o j e h o v ě d o m í, že článkem právě pro neurčité jeho znění se dotýká i cti osob jiných, na něž znamená v článku uvedená stejným způsobem dopadají. Bylo proto zmateční stížnosti soukromých obžalobců vyhověti, napadený rozsudek, spočívající na mylném výkladu zákona, jako zmatečný zrušiti a věc vrátiti do první stolice, by ji znovu projednala a rozhodla a při tom přihlížela k útratám řízení zrušovacího, jak byly shora upraveny.

Čís. 2605.

V tom, že soud opomenul obeslati k hlavnímu přelíčení také obhájce, není zmatečnosti (§§ 79, 221 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 28. prosince 1926, Zm I 648/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Chebu ze dne 5. října 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák.

D ů v o d y:

Obžalovaný uplatňuje zmatečnost rozsudku podle čís. 4 § 281 tr. ř. proto, že jeho soudu vykázaný obhájce nebyl o hlavním přelíčení vyrozuměn, čímž prý byla obžalovanému (jeho obhájci) vzata možnost navrhopati při hlavním přelíčení vývodní důkazy. Stěžovatel shledává porušení předpisu § 79 odst. druhý tr. ř., podle něhož prý obsílka k hlavnímu přelíčení má býti doručována straně a jejímu zřízenému obhájci, v tom, že soud první stolice se tak nezachoval, pokud se týče nerozhodl o návrhu, jež obžalovaný podal před hlavním přelíčením v ten smysl, by jeho vykázaný obhájce byl obeslán ku hlavnímu přelíčení; tím prý soud první stolice porušil, pokud se týče zanedbal zásadu řízení, podle níž každému obžalovanému je volno vzíti si zástupce z osob zapsaných v listině obhájců a obhájce ten musí býti obeslán ku hlavnímu přelíčení. Obžalovaný vskutku podle spisů, dostav dne 20. září 1926 obsílku ku

hlavnímu přelíčení na den 5. října t. r., dva dny před přelíčením, oznámil krajskému soudu, že si zřídil obhájce v osobě Dra G-a, předložil plnou moc a žádal, by veškerá vyrozumění, týkající se této trestní věci, byla zasílána onomu advokátu. Při hlavním přelíčení byl obžalovaný přítomen. Protokol o přelíčení nezaznamenává vůbec žádného návrhu se strany obžalovaného. S hlediska § 281 čís. 4 tr. ř. nemůže již proto zmateční stížnost obžalovaného dojít úspěchu, neboť nedostává se k tomu základní formální podmínky této stati zákona, nevyřízeného nebo zamítnutého návrhu, po případě odporu, stěžovatelem při hlavním přelíčení podaného. Než ani s hlediska čís. 3 téhož § nelze zmateční stížnosti přiznati oprávnění. § 79 tr. ř., jehož se stížnost dovolává, nestanoví povinnosti soudu, obesílati k hlavnímu přelíčení také obhájce. Ovšem je povinnost taková uložena soudu (předsedovi hlavního přelíčení) v druhé větě § 221 tr. ř. Ale zanedbání této povinnosti nemá za následek zmatečnost rozsudku, neboť sankcí tou je zabezpečeno jen zachovávání předpisu první věty § 221 tr. ř. a to zase jen ohledně obžalovaného, nikoli také ohledně jeho obhájce. Výtku nevyřízení návrhu před hlavním přelíčením podaného nelze podřaditi pod žádný ze zákonných důvodů zmatečnosti rozsudku. Jak ukázáno, je zmateční stížnost zřejmě bezdůvodna, pročež ji bylo podle § 4 čís. 2 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 zavrhnouti již při poradě neveřejné.

Čís. 2606.

Lhůta k opravným prostředkům běží bez ohledu na to, zda odsouzený, příslušník národní menšiny, rozuměl poučení o opravných prostředcích v jazyku státním; okolnost ta není důvodem ani pro navrácení v předešlý stav (§ 364 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 28. prosince 1926, Zm I 744/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání odpor, zmateční stížnost a odvolání obžalovaného proti rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Chrudimi ze dne 14. října 1926, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem těžkého ublížení na těle ve smyslu §§ 152, 155 písm. a) tr. zák., nevyhověv jeho žádosti za navrácení ku předešlému stavu pro zmeškání lhůt k oněm opravným prostředkům.

Důvody:

Rozsudek pro zmeškání byl doručen obžalovanému dne 19. října 1926, jak svědčí návratka podepsaná jménem obžalovaného a datovaná oním dnem v R., jeho bydlišti. Pravosti svého podpisu a pravdivost údajů obžalovaný nepopírá. Podle §§ 284, 294, 427 tr. ř. činí lhůta k opovězení zmateční stížnosti a odvolání jakož i ku provedení odporu tři dny a počíná dnem po doručení opisu rozsudku vyneseneho v nepřítomnosti obžalovaného. Podání, jímž obžalovaný opovídá zmateční stíž-